

ки, че билъ боленъ отъ снощи и нѣма тазъ вечеръ да дойде.

Тогазъ скочиха двама младежи и следъ малко доведоха Павла съ дарето.

— Боленъ, билъ а? — се смѣеше единъ отъ двамата.

— А бе, рекохъ веднажъ и отъ татъкъ да се съберемъ, — се оправдаваше Павелъ. Че отъ татъкъ нѣма чума я!

Иванъ Тѣнкия се оплаши отъ тия думи на Павла и се замисли.

— Ей какво може да направи единъ женски умъ... Само да се разпѣе Павелъ оттатъкъ — и отидоха си мойтѣ кярове.

И за да не се приказва за кръчмата на Мъглата, той поднесе на всѣкиго стотаче съ вино.

— Азъ захващамъ тая вечеръ — се обади Иванъ.